Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/1780/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 28/5/2021 10:30:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 10/11/2026 22:41:28

Σύνοψη

Τύπος εορτής:	Εορτάζει στις 27 Μαΐου εκάστου έτους.
Ιερά Λείψανα:	Το Λείψανο του Οσίου βρίσκεται αδιάφθορο στο ομώνυμο Προσκύνημα Προκοπίου Ευβοίας. Η δεξιά του Οσίου βρίσκεται στη Μονή Παντελεήμονος Αγίου Όρους.
Ημ/νια Βίου:	28/5/2021 10:30:00 μμ

Βιογραφία

Πλήρης χαρίτων ὁ αἰχμάλωτος ὤφθη·
Αἰχμαλωτίσας τοῦ σκότους τὸν προστάτην.

Ο Όσιος Ιωάννης γεννήθηκε σε ένα χωριό της λεγομένης Μικράς Ρωσίας, περί το 1690 μ.Χ., από γονείς ευλαβείς και ενάρετους. Όταν έφθασε σε νόμιμη ηλικία στρατεύθηκε, ενώ βασίλευε στη Ρωσία ο Μέγας Πέτρος. Έλαβε μέρος στον πόλεμο που έκανε εκείνος ο τολμηρός τσάρος εναντίον των Τούρκων κατά το 1711 μ.Χ., και συνελήφθη αιχμάλωτος από τους Τατάρους. Οι Τάταροι τον πούλησαν σε έναν Οθωμανό αξιωματικό Ίππαρχο, που καταγόταν από το Προκόπιον της Μικράς Ασίας, το οποίο βρίσκεται πλησίον στην Καισάρεια της Καππαδοκίας. Ο αγάς τον πήρε μαζί του στο χωριό του. Πολλοί από τους αιχμαλώτους συμπατριώτες του αρνήθηκαν την πίστη του Χριστού και έγιναν Μουσουλμάνοι, είτε γιατί κάμφθηκαν από τις απειλές, είτε γιατί δελεάστηκαν από τις υποσχέσεις και τις προσφορές υλικών αγαθών.

Ο Ιωάννης, όμως, ήταν από μικρός αναθρεμμένος με παιδεία και νουθεσία Κυρίου και αγαπούσε πολύ τον Θεό και την πίστη των πατέρων του. Ήταν από εκείνους τους νέους, όπου τους σοφίζει η γνώση του Θεού, όπως κήρυξε ο σοφός Σολομών, λέγοντας: «Ο δίκαιος είναι γνωστικός και στη νεότητά του. Διότι τιμημένο γήρας δεν είναι το πολυχρόνιο, ούτε μετριέται με τον αριθμό των ετών. Η φρονιμάδα πιο νέους ανθρώπους είναι σεβάσμια ωσάν να είναι φέροντες και ο καθαρός βίος τους κάνει ωσάν να είναι γέροντες πολύμαθοι».

Έτσι, λοιπόν, και ο μακάριος Ιωάννης, έχοντας την σοφία που δίδει ο Θεός σε εκείνους που τον αγαπούν, έκανε υπομονή στη δουλεία και στην κακομεταχείρηση του αφέντη του και στις ύβρεις και τα πειράγματα των Οθωμανών, οι οποίοι τον φώναζαν «κιαφίρη», δηλαδή άπιστο, φανερώνοντάς του την περιφρόνηση και την απέχθειά τους. Στον αφέντη του και σε όσους τον παρακινούσαν να αρνηθεί την πίστη του, αποκρινόταν με σθεναρή γνώμη ότι προτιμούσε να πεθάνει, παρά να πέσει σε τέτοια φοβερή αμαρτία. Στον αγά είπε: «Εάν με αφήσεις ελεύθερο στην πίστη μου, θα είμαι πολύ πρόθυμος στις διαταγές σου. Αν με βιάσεις να αλλαξοπιστήσω, γνώριζε ότι σού παραδίδω την κεφαλή μου, παρά την πίστη μου. Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θα αποθάνω».

Ο Θεός, βλέποντας την πίστη του και ακούγοντας την ομολογία του, μαλάκωσε την σκληρή καρδιά του αγά και με τον καιρό τον συμπάθησε. σε αυτό συνήργησε και η μεγάλη ταπείνωση όπου στόλιζε τον Ιωάννη, καθώς και η πραότητά του.

Έμεινε, λοιπόν, ήσυχος ο μακάριος Ιωάννης από τις υποσχέσεις και απειλές του Οθωμανού κυρίου του, ο οποίος τον είχε διορισμένο στον σταύλο του, για να φροντίζει τα ζώα του. Σε μία γωνιά του σταύλου ξάπλωνε το κουρασμένο σώμα του και αναπαυόταν, ευχαριστώντας τον Θεό, διότι αξιώθηκε να έχει ως κλίνη τη φάτνη στην οποία ανεκλίθη κατά την γέννησή Του ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Ήταν δε αφοσιωμένος στο έργο του, περιποιούμενος με στοργή τα ζώα του κυρίου του, τα οποία αισθάνονταν τόση την προς αυτά αγάπη του Αγίου, ώστε να τον ζητούν όταν απουσίαζε, να τον προσβλέπουν με αγάπη και να χρεμετίζουν με χαρά όταν τα χάιδευε, ωσάν να συνομιλούσαν μαζί του.

Με τον καιρό ο αγάς τον αγάπησε, καθώς και η σύζυγός του, και του έδωσαν για κατοικία ένα μικρό κελλί κοντά στον αχυρώνα. Όμως ο Ιωάννης δεν δέχθηκε και εξακολούθησε να κοιμάται στον σταύλο, για να καταπονεί το σώμα του με την κακοπέραση και με την άσκηση, μέσα στη δυσοσμία των ζώων και στα ποδοβολητά τους. Κάθε νύχτα ο σταύλος γέμιζε από τις προσευχές του Αγίου και η κακοσμία γινόταν οσμή ευωδίας πνευματικής. Ο μακάριος Ιωάννης είχε εκείνο τον σταύλο ως ασκητήριο, και εκεί πορευόταν κατά τους κανόνες των Πατέρων, επί ώρες γονυπετής και προσευχόμενος, κοιμώμενος για λίγο επάνω στα άχυρα, χωρίς άλλο σκέπασμα παρά μία παλαιά κάπα, γευόμενος με διάκριση, πολλές φορές μόνο λίγο ψωμί και νερό, και νηστεύοντας τις περισσότερες ημέρες.

Συνέχεια έψαλλε τους λόγους του ιερού ψαλμωδού: «Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου καὶ ἐλπιῶ ἐπ᾽ Αὐτόν. Ὅτι Αὐτὸς ρύσεταί με ἐκ παγίδος θηρευτοῦ καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους. Ἔθεντο με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κύριον ἐκέκραξα ἐν τῷ θλίβεσθαί με καὶ εἰσήκουσέ μου. Κύριος φυλάξει τὴν εἴσοδόν μου καὶ τὴν ἔξοδόν μου ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου Κύριε, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδοὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς». Ψαλμούς σιγόψαλλε και κατά την ώρα που ακολουθούσε πίσω από το άλογο του αφέντη του.

Με την ευλογία που έφερε ο Άγιος στον οίκο του Τούρκου Ιππάρχου, αυτός πλούτισε και έγινε ένας από τους ισχυρούς του Προκοπίου.

Ο Άγιος ιπποκόμος του, εκτός της προσευχής και της νηστείας, που έκανε ως άλλος Ιώβ, πήγαινε τη νύχτα και έκανε όρθιος αγρυπνίες στο νάρθηκα της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου, η οποία ήταν κτισμένη μέσα σε ένα βράχο και βρισκόταν κοντά στον οίκο του Τούρκου κυρίου του. Εκεί πήγαινε κρυφά τη νύχτα, κοινωνούσε δε κάθε Σάββατο τα Άχραντα Μυστήρια. και ο Κύριος, «ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς», επέβλεψε επί τον δούλο του τον πιστό και έκανε, ώστε να πάψουν να τον περιπαίζουν και να τον υβρίζουν οι σύνδουλοί του και οι άλλοι αλλόθρησκοι.

Αφού, λοιπόν, ο αφέντης του Ιωάννη πλούτισε, αποφάσισε να υπάγει για προσκύνημα στη Μέκκα, τη ιερά πόλη των Μωαμεθανών.

Αφού πέρασαν αρκετές ημέρες από την αναχώρησή του, η σύζυγός του παρέθεσε τράπεζα και προσκάλεσε τους συγγενείς και τους φίλους του ανδρός της, για να ευφρανθούν και να ευχηθούν να επιστρέψει υγιής στον οίκο του από την αποδημία. Ο μακάριος Ιωάννης διακονούσε στην τράπεζα. Παρέθεσαν δε σε αυτή και ένα φαγητό, το οποίο άρεσε πολύ στον αγά, το λεγόμενο πιλάφι, το οποίο συνηθίζουν πολύ στην Ανατολή. Τότε η οικοδέσποινα θυμήθηκε τον σύζυγό της και είπε στον Ιωάννη: «Πόση ευχαρίστηση θα ελάμβανε, Γιουβάν, ο αφέντης σου, αν ήταν εδώ και έτρωγε μαζί μας από τούτο το πιλάφι!». Ο Ιωάννης τότε ζήτησε από την κυρία του ένα πιάτο γεμάτο πιλάφι και είπε ότι θα το έστελνε στον αφέντη του στη Μέκκα. Στο άκουσμα των λόγων του γέλασαν οι προσκεκλημένοι. Αλλά η οικοδέσποινα είπε στην μαγείρισσα να δώσει το πινάκιο με το φαγητό στον Ιωάννη, σκεπτόμενη ή ότι ήθελε να το φάει ο ίδιος μόνος του ή να το πάει σε καμιά φτωχή χριστιανική οικογένεια, όπως συνήθιζε να κάνει, δίδοντας το φαγητό του.

Ο Άγιος το πήρε και πήγε στον σταύλο. Εκεί γονυπέτησε και έκανε προσευχή εκ βάθους καρδίας παρακαλώντας τον Θεό να αποστείλει το φαγητό στον αφέντη του με όποιον τρόπο οικονομούσε Εκείνος με την παντοδυναμία Του. Με την απλότητα που είχε στην καρδιά του ο Ιωάννης πίστεψε ότι ο Κύριος θα εισακούσει την προσευχή του και το φαγητό θα πήγαινε θαυματουργικά στη Μέκκα. Πίστευε, «μηδὲν διακρινόμενος» κατά τον λόγο του Κυρίου, χωρίς να έχει κανένα δισταγμό ότι αυτό που ζήτησε θα γινόταν. Και, όπως λέγει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος, «τὰ ὑπερφυῆ ταῦτα σημεῖα συμβαίνουσι τοῖς ἁπλουστέροις τῇ διανοίᾳ καὶ θερμοτέροις τῇ ἐλπίδι», ότι, δηλαδή, αυτά τα υπερφυσικά θαύματα συμβαίνουν σε εκείνους που έχουν απλούστερη διάνοια και είναι θερμότεροι στην ελπίδα την οποία έχουν προς τον Θεό. Πράγματι! το πιάτο με το φαγητό χάθηκε από τα μάτια του Οσίου. Ο μακάριος Ιωάννης επέστρεψε στην τράπεζα και είπε στην οικοδέσποινα ότι έστειλε το φαγητό στη Μέκκα. Ακούγοντας οι προσκεκλημένοι τον λόγο αυτό γέλασαν και είπαν ότι το έφαγε ο Ιωάννης.

Αλλά ύστερα από λίγες ημέρες γύρισε από την Μέκκα ο κύριός του και έφερε μαζί του το χάλκινο πιάτο, προς μεγάλη έκπληξη των οικίων του. Μόνο ο μακάριος Ιωάννης δεν εξεπλάγη. Έλεγε, λοιπόν, ο αγάς πιο οικίους του: «Την δείνα ημέρα (και ήταν η ημέρα του συμποσίου, κατά την οποία είπε ο Ιωάννης ότι έστειλε το φαγητό στον αφέντη του), την ώρα κατά την οποία επέστρεψα από το μεγάλο τζαμί στον τόπο όπου κατοικούσα, βρήκα επάνω στο τραπέζι, σε έναν οντά (δωμάτιο) όπου τον είχα κλειδωμένο, τούτο το σαχάνι (πιάτο) γεμάτο πιλάφι. Στάθηκα με απορία, σκεπτόμενος, ποίος άραγε είχε φέρει εκείνο το φαγητό και προ πάντων δεν μπορούσα να εννοήσω με τί τρόπο είχε ανοίξει την πόρτα, την οποία είχα κλείσει καλά. Μη γνωρίζοντας πως να εξηγήσω αυτό το παράδοξο πράγμα, περιεργαζόμουν το πιάτο μέσα στο οποίο άχνιζε το πιλάφι και είδα με απορία ότι ήταν χαραγμένο το όνομά μου επάνω στο χάλκωμα, όπως σε όλα τα χάλκινα σκεύη της οικίας μας. Ωστόσο, με όλη την ταραχή όπου είχα από εκείνο το ανεξήγητο περιστατικό, κάθισα και έφαγα το πιλάφι με μεγάλη όρεξη, και ιδού το πιάτο που το έφερα μαζί μου, και είναι αληθινά το δικό μας».

Ακούγοντας αυτή τη διήγηση οι οικείοι του Ιππάρχου εξέστησαν και απόρησαν, η δε σύζυγός του, του εξιστόρησε πως ζήτησε ο Ιωάννης το πιάτο με το φαγητό και είπε ότι το έστειλε στη Μέκκα, και ότι, ακούγοντάς τον να λέγει ότι το έστειλε, γέλασαν.

Αυτό το θαύμα μαθεύτηκε σε όλο το χωριό και στη γύρω περιοχή και όλοι θεωρούσαν πλέον τον Ιωάννη ως άνθρωπο δίκαιο και αγαπητό στον Θεό, τον έβλεπαν δε με φόβο και σεβασμό, και δεν τολμούσε κανείς να τον ενοχλήσει. Ο κύριός του και η σύζυγός του τον περιποιούνταν περισσότερο και τον παρακαλούσαν πάλι να φύγει από τον σταύλο και να κατοικήσει σε ένα οίκημα, το οποίο ήταν κοντά στον σταύλο, όμως εκείνος δεν ήθελε να αλλάξει κατοικία. Περνούσε, λοιπόν, τον βίο του με τον ίδιο τρόπο, ως ασκητής, εργαζόμενος όπως πριν στην περιποίηση των ζώων και κάνοντας με προθυμία τα θελήματα του αγά.

Αλλά ύστερα από λίγα χρόνια, κατά τα οποία έζησε ο μακάριος Ιωάννης με νηστεία, προσευχή και χαμευνία, πλησιάζοντας στο τέλος της ζωής του, ασθένησε και ήταν ξαπλωμένος πάνω στα άχυρα του σταύλου, τον οποίο είχε αγιάσει με τις δεήσεις του και με την κακοπάθεια του σώματός του για το όνομα και την αγάπη του Χριστού.

Προαισθανόμενος ο Όσιος το τέλος του, ζήτησε να κοινωνήσει των Αχράντων Μυστηρίων και γι' αυτό έστειλε και κάλεσε έναν ιερέα. Αλλά ο ιερεύς φοβήθηκε να μεταφέρει φανερά τα Άγια Μυστήρια στο σταύλο, εξαιτίας του φανατισμού των Τούρκων. Όμως σοφίστηκε, κατά Θεία φώτιση, και πήρε ένα μήλο, το έσκαψε, έβαλε μέσα την Θεία Κοινωνία και έτσι μετέβη στο σταύλο και κοινώνησε τον μακάριο Ιωάννη. Ο Ιωάννης, μόλις έλαβε το Άχραντο Σώμα και το Τίμιο Αίμα του Κυρίου, παρέδωσε την αγία ψυχή του στα χέρια του Θεού, τον Οποίο τόσο αγάπησε. Ήταν το 1730 μ.Χ.

Το 1733 μ.Χ., το ακέραιο και ευωδιάζον ιερό λείψανο του Οσίου Ιωάννου μεταφέρθηκε, μετά την εκταφή του, αρχικά στη λατομημένη σε βράχο εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, αργότερα στο νεόδμητο ναό του Αγίου Βασιλείου και τέλος στο ναό που ανεγέρθηκε προς τιμήν του. Τοποθετήθηκε σε λάρνακα στο δεξιό μέρος της Εκκλησίας. Εκεί κατέφθαναν αναρίθμητοι προσκυνητές και πάσχοντες από διάφορα νοσήματα που εύρισκαν την θεραπεία τους.

Όταν, κατά το 1832 μ.Χ., επί σουλτάνου Μαχμούτ του Β', επαναστάτησε εναντίον του ο αντιβασιλέας της Αιγύπτου Ιμπραχήμ πασάς, ο σουλτάνος έστειλε εναντίον του και τον Χαζνετάρ Ογλού Οσμάν πασά με 1.800 στρατιώτες. Ο Οσμάν πασάς, αφού πέρασε την Καισάρεια της Καππαδοκίας, έφθασε κοντά στο Προκόπιο, όπου σκεπτόταν να αναπαυθεί και να αναχωρήσει την άλλη ημέρα. Επειδή όμως οι περισσότεροι από τους Μουσουλμάνους του Προκοπίου, σαν γενίτσαροι που ήσαν, μισούσαν τον σουλτάνο, συμφώνησαν όλοι να μην δεχθούν τον Οσμάν πασά στο Προκόπι ούτε στα σύνορα. Οι Χριστιανοί, που ήσαν πιστοί στον σουλτάνο, προσπάθησαν να πείσουν τους συμπατριώτες τους να πειθαρχήσουν στον σουλτάνο και να δεχθούν τον στρατό που ερχόταν από εκείνον, λέγοντας μάλιστα σε αυτούς ότι μπορεί ο Οσμάν πασάς να αγανακτίσει και να καταστρέψει το χωριό. Εκείνοι όμως δεν άλλαζαν γνώμη. Τότε οι Χριστιανοί πήραν τα γυναικόπαιδα και έφυγαν στα γύρω χωριά και στις σπηλιές, για να μην πέσουν θύματα της ανόητης αντιδράσεως των γενιτσάρων.

Πράγματι, την άλλη ημέρα, όταν ο Οσμάν πασάς εισήλθε στο Προκόπι, το λεηλάτησε και το κατέστρεψε. Κάποιοι από τους στρατιώτες εισήλθαν και στο ναό του Αγίου Γεωργίου. Άρπαξαν τα ιερά σκεύη και άνοιξαν τη λάρνακα του Οσίου ελπίζοντας να βρουν και εκεί χρυσαφικά και ασημικά. δεν βρήκαν όμως τίποτε. Από το κακό τους, που βγήκαν γελασμένοι και για να κοροϊδέψουν τη χριστιανική πίστη, αποφάσισαν να κάψουν το ιερό λείψανο.

Το έβαλαν στο προαύλιο, μάζεψαν πολλά φρύγανα, έβαλαν φωτιά και έριξαν με ασέβεια το ιερό σκήνωμα μέσα στις φλόγες. Το ιερό λείψανο του Οσίου Ιωάννου όχι μόνο έμεινε άφλεκτο, αλλά και φάνηκε στους άπιστους ότι ζούσε, τους φοβέριζε και τους έδιωχνε από τον περίβολο της εκκλησίας.

Την επόμενη ημέρα γέροντες Χριστιανοί βρήκαν τα ασημικά, που είχαν αφήσει από τον τρόμο τους οι Τούρκοι στρατιώτες, πήραν με ευλάβεια το ιερό λείψανο και το τοποθέτησαν πάλι μέσα στη λάρνακα.

Η δεξιά του Οσίου Ιωάννου δόθηκε από τους κατοίκους του παλαιού Προκοπίου το 1881 μ.Χ., στον αντιπρόσωπο της Μονής Παντελεήμονος Αγίου Όρους Ιερομόναχο Διονύσιο, σε αντάλλαγμα για την μεγάλη βοήθεια της Μονής στην ανέγερση του Ναού του Οσίου πάνω στον τάφο του.

Το ιερό λείψανο μεταφέρθηκε στην Εύβοια τον Οκτώβριο του 1924 μ.Χ μαζί με τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας από το πλοίο «Βασίλειος Δεστούνης». και ενώ το πλοίο βρισκόταν στη Ρόδο δεν προχωρούσε, αλλά περιστρεφόταν μέσα στη θάλασσα και έμενε στον ίδιο τόπο. Ο κυβερνήτης του πλοίου φοβήθηκε. Τότε ο Παναγιώτης Παπαδόπουλος, που είχε πάρει μαζί του το ιερό λείψανο κρυφά, εξήγησε στον πλοίαρχο ότι μέσα στο πλοίο και μάλιστα στο αμπάρι ήταν το ιερό λείψανο του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου. Αμέσως ο κυβερνήτης διέταξε την μεταφορά του ιερού σκηνώματος στο διαμέρισμα του πλοίου, το οποίο χρησιμοποιούταν ως ευκτήριος οίκος, όπου το εναπέθεσαν και άναψαν το καντήλι.

Θαύματα του Οσίου

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος ως πιστός δούλος του Θεού έχει λάβει το χάρισμα της θαυματουργίας και γι' αυτό δίκαια θεωρείται από τους πιστούς: προστάτης των πτωχών και των θλιβομένων, λιμάνι που προστατεύει από τους κινδύνους της αλμυρής και τρικυμισμένης θάλασσας του βίου τούτου, σωτηρία στις συμφορές, ποταμός δωρεών ανεξάντλητος, βρύση ευεργεσιών και πηγή Ιαμάτων αέναος. Από τα πάμπολλα θαύματά του αναφέρονται στην παρούσα εργασία ολίγα, ικανά όμως να εμπνεύσουν και να κινήσουν τα χείλη προς δοξολογίαν «…ίνα σε γεραίρω, και πόθω ανυμνώ και προσκυνώ και μεγαλύνω σου "Άγιε, έργα τα θεάρεστα».

Τα θαύματα αυτά, εξακριβωμένα, αποτελούν μια ζωντανή μαρτυρία, απέναντι στην όχι σπάνια τάση πολλών που θεωρούν ξεπερασμένη την έννοια του θαύματος, αλλά και μια προστασία σ' όσους επιζητούν με επιπολαιότητα και απληστία ψεύτικα θαύματα.

Πιθανότατα προβληματίζουν κι εκείνα τα αλαζονικά και άθρησκα πνεύματα που στέκονται με την σκληρότητα του Φαραώ, χωρίς να περιμένουν τίποτα από έναν άγνωστο Θεό, αγνοώντας ότι «ουκ αδυνατήσει παρά τω θεώ παν ρήμα».

• Το παρακάτω θαύμα περιγράφεται στην ασματική ακολουθία του 1897 μ.Χ. από τον Ιερομόναχο Διονύσιο, ο όποιος υπήρξε αυτόπτης και αυτοπαθής μάλιστα μάρτυρας ως μαθητής της Ελληνικής Σχολής, η οποία ευρίσκετο παραπλεύρως του Ιερού Ναού του Αγίου Βασιλείου. Μεταφέρουμε αυτολεξεί τη μαρτυρία του:

«Κατά το 1862 έτος, ημέρα Σαββάτω, πρωίας έτι ούσης, και της αναιμάκτου θυσίας εκτελουμένης εν τω άνω ειρημένω Ιερώ Ναώ του εν αγίοις Πατρός ημών Βασιλείου, ευλαβής τις γυνή, διηγείτο ταις παρεστώσιν εν τω Ναώ γυναιξίν, ότι, χθες κατ' όναρ, είδον τον "Άγιον Ιωάννην, εξελθόντα εκ της λάρνακος αυτού δρομαίον, και κρατούντα αμφοτέραις ταις χερσίν, την στέγην της Ελληνικής Σχολής, ήτις έμελλε να καταρρεύση. Ενώ δε ταύτα έλεγεν αύτη, αίφνης κρότος και θόρυβος ηκούσθη πολύς, και οι εκκλησιαζόμενοι πάντες παραυτίκα εξήλθον του Ναού, και είδον πράγματι, ότι ολόκληρος η στέγη της Σχολής κατέπεσε και επλάκωσε τους συνελθόντας τέως μαθητάς. Δραμόντες δε πάντες μετά θρήνων, και κλαυθμών, και ανεγείραντες ευθέως την καταπεσούσαν βαρείαν στέγην, εκβάλλουσι τους υπ' αυτήν ταφέντας και καταπλακωθέντας υπέρ τους είκοσι μαθητάς, ζώντας, του θαύματος! και όλως υγιείς. Ερωτήσαντες δε τους μαθητάς, πως τούτο αυτοίς εγένετο και πως εσώθησαν εκ τοιούτου κινδύνου; Απεκρίθησαν ούτοι ότι, «αίφνης ακούσαντες τον σφοδρόν και βίαιον τρυγμόν των δοκών της στέγης και Ιδόντες τον επικείμενον ημίν κίνδυνον πάντες ως εκ συνθήματος και ως υπ' αοράτου χειρός οδηγούμενοι, κατήλθομεν εν στιγμή υπό τα θρανία, εν φόβω και τρόμω και εσχάτη απελπισία Αυθωρεί δ' είτα, πεσούσης εν βοή της σκεπής εφ' ημίν, οι μεν δοκοί της στέγης εστηρίχθησαν, μετά τοσαύτης ύλης, επί των αδυνάτων θρανίων, ημείς δε μείναντες υπό ταύτα, αβλαβείς όλως και απαθείς, παρά προσδοκίαν, διεφυλάχθημεν». Και ούτω χάριτι Θεού, και αοράτω επιστασία του Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, εσώθησαν τότε τόσα αθώα πλάσματα, άτινα μετά ταύτα ανδρωθέντα, ωφέλη σαν πολυειδώς και ωφελούσιν έτι, την τε ειρημένην Σχολήν και σύμπασαν την ημετέρα πατρίδα».

• Στην Ιερά Μονή Οσίου Δαυίδ του Γέροντος, στις Ροβιές Ευβοίας, εμόνασε ο κατά το έτος 1991 μ.Χ. εκδημήσας προς Κύριον, αείμνηστος γέροντας και ηγούμενός της, Αρχιμανδρίτης Ιάκωβος Τσαλίκης (βλέπε 22 Νοεμβρίου). Πρόκειται περί εξαίρετης πνευματικής φυσιογνωμίας, καταξιωμένης στη συνείδηση του εκκλησιαστικού πληρώματος.

Εκείνος, λοιπόν, ο μακαριστός πατήρ, σε κάποια φάση κρίσιμη της ζωής του είδε θαύμα του Οσίου, το οποίο με ευγνωμοσύνη διηγείτο πάντοτε, προς δόξαν Θεού.

Οι πατέρες της Ιεράς Μονής το περιγράφουν με ακρίβεια και πιστότητα στο βιβλίο που εξέδωσαν προς τιμήν του. Διηγείται ο Γέροντας: «Εμένα που ποτέ άνθρωπος δε με είδε γυμνό, εκτός από τη μητέρα μου, όταν ήμουν παιδάκι, παραχώρησε ο Θεός να με δουν οι γιατροί και οι νοσοκόμοι και να με χειρουργήσουν επανειλημμένως. Δεν ήθελα κατ' αρχάς να πάω σε γιατρό, θεωρώντας ότι είναι ντροπή να δουν το σώμα μου, σώμα Ιερέως.

Ο Γέροντάς μου πατήρ Νικόδημος, μου είπε κάποια φορά:

– Πήγαινε, παιδί μου, στο γιατρό, γιατί ο Θεός θα παραχωρήσει να πέσεις σε σοβαρή πάθηση, γιατί έχεις υπερηφάνεια και δε θέλεις να εξεταστείς.

– Γέροντα, του είπα, τι εστί υπερηφάνεια; Εγώ ντρέπομαι να ξεγυμνωθώ. “Όταν όμως κάποτε με έπιασαν δυνατοί πόνοι και αβάσταχτοι, με το ζώο με κατεβάσανε στη Λίμνη και μετά με έβαλαν στο Νοσοκομείο της Χαλκίδας. Εκεί με εξέτασε ο χειρουργός και είπε επειγόντως να χειρουργηθώ. Ενώ λοιπόν υπέφερα και βρισκόμουν σε βαριά κατάσταση, παρακάλεσα τον “Άγιο Δαβίδ λέγοντας: «”Άγιε μου Δαβίδ, σε παρακαλώ γρήγορα, σε δέκα λεπτά, να είσαι εδώ, να με βοηθήσεις. Καθώς θα έρχεσαι πέρασε από το Προκόπι πάρε μαζί σου και τον “Άγιο Ιωάννη το Ρώσο και ελάτε να με βοηθήσετε τώρα που κινδυνεύω». Αυτά νοερώς προσευχήθηκα. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά, ανοίγει η πόρτα και βλέπω να μπαίνει μέσα ένας Γέροντας ασπρογένειος με πατερίτσα στο χέρι, συνοδευόμενος από έναν νεώτερο ως τριάντα χρονών με ράσο. Με πλησίασαν και με χαιρέτησαν.

-Τι κάνεις, πάτερ Ιάκωβε ; Μας γνωρίζεις ποιοι είμαστε;

-Τι να κάνω πατέρες μου, υποφέρω. Δε σας γνωρίζω. Ποιοι είστε;

-Εγώ είμαι ο Γέρων Δαβίδ και από εδώ ο Ιωάννης ο Ομολογητής, είπε, απευθυνόμενος στο νεώτερο, ο όποιος συγκατένευσε κι έκανε υπόκλιση στον “Άγιο Δαβίδ, ως γεροντότερο και Ιερέα. Μη φοβάσαι, μου είπε ο “Όσιος Δαβίδ, ήρθαμε να σε βοηθήσουμε.

Είδα έλεγε ο Γέροντας - το μέτωπο του αγίου Δαβίδ ότι ήταν ιδρωμένο· τόσο γρήγορα ήρθε ο “Άγιος να με βοηθήσει! Γυρίζω τότε και λέω στο Γέροντά μου, τον πατέρα Νικόδημο, που ήταν δίπλα μου:

-Γέροντα, εδώ είναι ο Άγιος Δαβίδ και ο Άγιος ‘Ιωάννης ό Ρώσος.

Σκύβει ο Γέροντάς μου στο αυτί και μου λέει:

-Τι είναι αυτά που λες, χάζεψες; Ποιος Άγιος Δαβίδ μου λες; Μη λες τέτοια πράγματα να μην ακούσουν οι γύρω μας και πουν ότι ο πατήρ Ιάκωβος τάχασε. “Όταν άκουσα το Γέροντά μου να μου λέει αυτά κατάλαβα ότι δεν έβλεπε τίποτε και σώπασα. Στη συνέχεια καθώς με πήγαιναν στο χειρουργείο είδα τον “Άγιο Δαβίδ ν’ ανοίγει την πόρτα του χειρουργείου με το ραβδί του και να μπαίνει μέσα μαζί με τον “Άγιο Ιωάννη το Ρώσο. Τους είδα να στέκονται κοντά μου στο χειρουργικό τραπέζι. Με τη νάρκωση δεν κατάλαβα τίποτα γιατί κοιμήθηκα. Ο χειρουργός αντιμετώπισε δύσκολη κατάσταση, γιατί χρειάστηκε να μου κάνει τρείς εγχειρήσεις μαζί. Για τη σκωληκοειδίτιδα που είχε σπάσει, για βουβονοκοίλη και σε κάποια άλλα σημεία του σώματός μου χαμηλά. Έτσι με τη βοήθεια των Αγίων και τις φιλότιμες προσπάθειες του καλού χειρουργού σώθηκα. Έλεγα έκτοτε συχνά, πολύ καλός ο χειρουργός· μ’ έσωσε. Όμως, εκ του θαύματος, είδα τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο που μου είπε:

– Σ’ ακούω να λες, Πάτερ μου, όλο για το χειρουργό ότι είναι καλός γιατρός και καλός άνθρωπος. Όσο καλός γιατρός κι αν είναι, το λεπίδι του δεν μπορούσε να σε θεραπεύσει. Εγώ, ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, διετάχθην με τον Άγιο Δαβίδ να σε θεραπεύσω. Ήταν σήμερα να φύγεις, άλλ’ εγώ σε άφησα για την αύριο. Έτσι μ’ αυτήν την παράταση ζω ακόμη, έλεγε ο Γέροντας, γι’ αυτή την αύριο που είπε ο Άγιος».

• Στο περιοδικό «Σύναξη» δημοσιεύονται το 1982 μ.Χ. άλλα θαύματα του Αγίου, τα οποία αφηγήθηκε ο Ιερεύς του Ι. Προσκυνήματος π. Ιωάννης Βερνέζος, με βάση κείμενα τα οποία κατέγραψαν και υπέγραψαν οι ιαθέντες, στο βιβλίο θαυμάτων του Ιερού Προσκυνήματος. «Μια μητέρα ελληνίδα έφερε στον κόσμο ένα παιδάκι με μια τρομερή αρρώστια που θα πρέπει να ονομάζεται ακρομεγαλία. Μεγαλώνουν οι σάρκες χωρίς να μεγαλώνουν τα οστά. Η επιστήμη λέει πως λίγα χρόνια ζει ο άνθρωπος μ' αυτή την τρομερή πάθηση και είναι σαν μια άμορφη μάζα. Η μητέρα αγωνίστηκε εδώ στην Ελλάδα και της υπέδειξαν να πάει στο Παρίσι, σ' ένα Ινστιτούτο υγείας του παιδιού για να γίνει σχετική έρευνα. Εκεί της είπαν οι Γάλλοι γιατροί πως είναι στις τελευταίες του μέρες το παιδάκι της και ότι πρόκειται να πεθάνει και μάλιστα πως ο θάνατος συμβαίνει με πολύ υψηλό πυρετό. Και πραγματικά, τις μέρες εκείνες παρουσιάστηκε ο υψηλός αυτός πυρετός γύρω στα 41, χωρίς να πέφτει με τίποτα. Η μάνα μόλις το βλέπει έτσι, αρπάζει στην αγκαλιά της το παιδάκι, βγαίνει από το νοσοκομείο και πηγαίνει σ' ένα μοναστήρι, ορθόδοξο ρωσικό. Πηγαίνει κατ' ευθείαν στην εικόνα της Παναγίας και με κλάματα αρχίζει να της λέει: Εσύ μάνα, μάνα του Κυρίου, που γνωρίζεις από πόνο, σε ικετεύω ή να γίνει καλά το παιδί μου ή ας το αναπαύσεις εσύ.

Κάποιος Ρώσος πού ήξερε λίγα ελληνικά, ακούει τα παρακάλια της. Την πλησιάζει, βλέπει το παιδάκι της σ' αυτή την τρομερή κατάσταση και της λέει: Εκεί στην Ελλάδα έχετε έναν πατριώτη μας πολύ θαυματουργό, τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο. Δεν ξέρω αν πήγες, αλλά πρέπει να πας να τον παρακαλέσεις θερμά. Είναι μεγάλος προστάτης των αρρώστων στην εποχή μας. Έχω μαζί μου την εικόνα του, και θα σταυρώσω το παιδάκι σου με την εικόνα του αυτή και πίστεψε και συ ότι πάνω από την επιστήμη και τους γιατρούς είναι ο Θεός και οι άγιοί του. Βγάζει την εικόνα και ακριβώς την ώρα που την ακουμπά στο μέτωπο του παιδιού, εκείνο σπαρταρά σαν το ψάρι. Κρύος ιδρώτας λούζει ολόκληρο το σώμα του, μουσκεύεται κυριολεκτικά και η μάνα σκύβει να φιλήσει το παιδάκι της από την παρόρμηση να δει αν καίει (απ' τον πυρετό). Το παιδί είναι τελείως δροσερό.

Αρχίζει να κλαίει η μάνα, μαζεύονται και άλλοι μοναχοί και επισκέπτες, παρακαλεί το βράδυ να γίνει μια αγρυπνία για την υγεία του παιδιού. Γίνεται η αγρυπνία και το παιδί είναι όλη την νύχτα απύρετο. Το πρωί, μετά την αγρυπνία, ξαναγυρίζει στο νοσοκομείο το παιδάκι χωρίς πυρετό. Οι γάλλοι γιατροί λένε έκτακτο επιστημονικό γεγονός, συνεχίζουν την παρακολούθηση και σε τρεις μήνες οι ακτινογραφίες έδειξαν πως τα οστά του παιδιού άρχισαν να μεγαλώνουν κανονικά και μόλις το παιδί περπάτησε η μητέρα το πήρε και ήλθαν στο Προκόπι. Σήμερα το καμαρώνει που πηγαίνει με τα πόδια στο σχολείο και γυρνά το μεσημέρι στο σπίτι, όπως χαρακτηριστικά μας είπε η ίδια. Είναι όπως θέλει ο Θεός. Δεν του παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα και είναι φυσιολογικός άνθρωπος».

• Ένα από τα πιο συγκινητικά θαύματα είναι μ' ένα παιδάκι στην Ιστιαία.

Δεν ξέρω, αλλά φαίνεται ότι ο Άγιος Ιωάννης έχει ιδιαίτερη αδυναμία στα μικρά παιδιά. Έχει κάνει πάρα πολλά θαύματα σε παιδιά. Το παιδάκι γεννήθηκε πάλι με μια τρομερή αναπηρία. Τα πόδια του ήταν γυρισμένα και κολλημένα στις πλάτες του. Οι ωμοπλάτες του παιδιού και τα πόδια ήταν ένα, μία σάρκα. Η επιστήμη με αλλεπάλληλες επεμβάσεις αποκόλλησε τα πόδια, τα έφερε στην ευθεία, αλλά είπαν στους γονείς, μετά από προσπάθειες 3-4 χρόνων, ότι το παιδάκι δε θα περπατήσει, γιατί από τη μέση και κάτω είναι παράλυτο, δεν υπάρχουν νευρώσεις για να συσφίγγουν το παιδί και να το κρατούν όρθιο.

Οι γονείς πήραν το παιδί και γύρισαν στην Ισταία. Άφησαν το παράλυτο παιδάκι στο κρεβάτι, η μητέρα του βγήκε έξω και ο πατέρας του πήγε και στάθηκε μπροστά στο κρεβάτι του παιδιού, το κοίταξε, άρχισε να κλαίει και θυμήθηκε τον Άγιο Ιωάννη, λέγοντας: «Άγιε μου Γιάννη, δεν θα μπορέσω σαν πατέρας να σηκώσω αυτό το σταυρό σ' όλη μου τη ζωή. Σε ικετεύω να μου πάρεις το σταυρό κάνοντας καλά το παιδί μου. Δεν έχω να φέρω στη χάρη σου τίποτε. Δεν μου έχει μείνει τίποτε άλλο παρά ένα αρνάκι που το βλέπω τώρα εδώ στον κήπο του περιβολιού. Αυτό θα σου φέρω για τάμα, για δώρο στη χάρη σου.»

Κίνησαν με τα πόδια από την Ιστιαία πατέρας και μάνα, δυόμισυ μέρες και νύχτες δρόμο, πότε ο ένας στον ώμο το παιδί, πότε ο άλλος το αρνί. Έφτασαν στον Άγιο Γιάννη κλαίγοντας, έγινε παράκληση μπροστά στο ιερό λείψανο του Αγίου. Είχαν αφήσει το παιδάκι μπροστά στη λάρνακα, παράλυτο όπως ήταν, ξαπλωμένο. Και το αρνάκι το είχαν δέσει μαζί του, εκεί στον Άγιο κοντά. Τη λάρνακα δεν την ανοίξαμε. Παρακολουθήσαμε το γεγονός. Το βράδυ οι γονείς δεν ήθελαν να πάνε να κοιμηθούν σε σπίτι ή σε ξενοδοχείο παρά ήρθαν απ'έξω από την κλειδωμένη πόρτα της Εκκλησίας.

Περασμένα μεσάνυχτα, πάλι ο πατέρας, αυτός που είχε ζητήσει τη θεραπεία του παιδιού από τον Άγιο, κάτι κατάλαβε και σκούντησε το παιδάκι και το φώναξε με το όνομά του.

Ξυπνάει η γυναίκα του και του λέει:

– Αναστάση, τι ώρα είναι; Γιατί ξυπνάς το παιδί; Τι το θέλεις;

– Σήκω, γυναίκα, κι ο Άγιος έχει κάνει το θαύμα του. Σήκω παιδάκι μου εκεί στην άκρη κοντά στον νάρθηκα ήταν ένα κανάτι με νερό κι ένα κύπελο.

– Σήκω, παιδάκι μου, να μου ρίξεις λίγο νερό, λέει ο πατέρας στο παιδί, για να δει το θαύμα. Και το παιδάκι σηκώνεται όρθιο κι αρχίζει να κάνει τα πρώτα βήματα της ζωής του. Δεν το άντεξαν οι γονείς κι αρχίζουν να φωνάζουν με δυνατές φωνές μέσα στη νύχτα. Μαζεύεται όλο το χωριό κι αρχίζουν να παρακολουθούν τις κινήσεις του παιδιού. Τώρα είναι πια παληκάρι. Γύρω στα 15 με 17 χρόνια έχουν περάσει. Ένα παληκάρι που κάθε χρόνο, με το ίδιο πάντα τάμα, ένα αρνάκι ζωντανό στην αγκαλιά του, πλησιάζει τον Άγιο, του αφήνει το αρνάκι εκεί μπροστά όπως θυμάται από την πρώτη φορά, ασπάζεται πολλές φορές το ιερό λείψανο και πηγαίνει πάλι στον τόπο του.»

• Ένα μπαστούνι!

Αν έρθετε στο προσκύνημα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου, θα δείτε ένα απλό και φτωχό δώρο. Ένα μπαστούνι! Κρέμεται σαν λάφυρο στο προσκυνητάρι, μπροστά στον Όσιο. Το μπαστούνι είναι της γιαγιάς Μαρίας Σιάκα από το Φρέναρο της Αμμοχώστου Κύπρου, που δεκαοκτώ χρόνια ήταν καμπουριασμένη και το πρόσωπό της απείχε λίγο από τη γη. Στις 11 Αυγούστου 1978 μ.Χ. την έφεραν οι δικοί της με άλλους εκατό Κυπρίους στον όσιο Ιωάννη. Την σήκωσαν στα χέρια για να προσκυνήσει το ιερό λείψανο. Κοιτάζει η πονεμένη γιαγιά το μακάριο ολόσωμο σκήνωμα και κλαίει ζητώντας για τα πονεμένα γηρατειά λίγη θεϊκή βοήθεια. Είδε ο Άγιος του Θεού το μεγαλείο της ψυχής της, είδε τον πόνο της, αλλά και την πίστη της. Μπροστά στα μάτια όλων, σαν ένα αόρατο χέρι, άρπαξε με τεράστια δύναμη τους ώμους της και αργά άρχισε να της ξεδιπλώνει το σώμα! Τρίζει η σπονδυλική στήλη και παίρνει την πρώτη της θέση! Η γιαγιά είναι όρθια! Οι συγχωριανοί της κλαίνε. Οι καμπάνες της Εκκλησίας σημαίνουν. Γίνεται ευχαριστήρια παράκληση απ' όλους τους Κυπρίους. Δεν συγκρατούν τα δάκρυά τους. Όποιος έχει τύχει να βρεθεί την ώρα που γίνεται ένα θαύμα μπορεί να καταλάβει ετούτες τις γραμμές. Στο τέλος ακούγεται ή φωνή της γιαγιάς: "ίντα να σου δώσω παλλικάρι μου, Άγιέ μου, είμαι φτωχιάν, θα σου δώσω το μπαστούνι μου, ότι ε μου χρειάζεται μέχριν να πεθάνω!"

Και οι εφημερίδες της Λευκωσίας: «Η Μαρία Σιάκα μετά από το προσκύνημα στην Ελλάδα στον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο, μπορεί και βλέπει τους συγχωριανούς της στο πρόσωπο γιατί κυρτωμένη επί δύο σχεδόν δεκαετίες σερνόταν και έβλεπε τη γη. Χάρι στο θαύμα του Αγίου ανορθώθηκε και είναι τελείως καλά».

Στην Εφημερίδα «ΠΑΝΕΥΒΟΪΚΟ ΒΗΜΑ» της 24/8/1978 μ.Χ. δημοσιεύεται η παρακάτω επιστολή – ομολογία της Θεραπευμένης:

Όπως βεβαιώνει η ίδια ΜΙΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΠΡΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΚΕ ΤΕΛΕΙΩΣ Μόλις προσκύνησε το σκήνωμα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου"

ΘΑΥΜΑ επί ασθενούς γυναικός από την Κύπρο, έγινε στον ι. ν. του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου. Και μάλιστα με άμεση θεραπεία της ευσεβούς προσκυνήτριας κ. Μαρικούς Π. Σιάκα, την 11η Αυγούστου 1978 μ.Χ. Με επιστολή της, η ίδια η δεχθείσα την θαυματουργική χάρη περιγράφει το γεγονός ως εξής:

«Ονομάζομαι Μαρικού Παναγή Σιάκα, κατάγομαι από το Φρέναρο Αμμοχώστου, ετών 73. Υπέφερα από κίρτωση της σπονδυλικής στήλης 15 περίπου χρόνια. Οι γιατροί με είχαν απελπίσει. Αποφάσισα να επισκεφθώ με άλλους Κυπρίους τον Όσιο και Θαυματουργό Άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο. Είχα γίνει ένα «ύψιλον» από την ασθένεια. Με πολλά δάκρυα προσκύνησα και παρακάλεσα τον Άγιο να με θεραπεύση. Φόρεσα και την ζώνη του Αγίου. Κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια ένοιωσα ένα κρύο ιδρώτα να περιλούη το κορμί μου. Μια τρεμούλα και σαν κάποιο αόρατο χέρι να μου βάζη μια σανίδα στο κορμί μου, σαν υποστήλωμα. Ανορθώθηκα αμέσως. Και είπα στο σύζυγό μου ότι έγινα καλά. Ότι δεν έχω τίποτα! Πέταξα αμέσως το ραβδί, το Οποίο δεν είχα αποχωριστή 15 ολόκληρα χρόνια. Δοξάζω τον Θεό και τον Άγιο Ιωάννη για το μεγάλο θαύμα που έκανε.

ΜΑΡΙΑ Π. ΣΙΑΚΑ

Φρέναρος – 'Άμμοχώστου Κύπρου».

• Φανέρωση του Οσίου στο Βασιλικό Χαλκίδας

Στις 4 Σεπτεμβρίου του 1965 μ.Χ. αποτυπώθηκε η μορφή του Αγίου, όπως ακριβώς είναι στο Ιερό Λείψανο, επί του τοίχου, σε οικισμό, ο οποίος βρισκόταν στον αύλειο χώρο της οικίας του Αναστάσιου Στυλιανού Παπαφράγκα.

Σύντομα το θαύμα ξεπέρασε τα στενά τοπικά όρια της μικρής κωμόπολης, καθώς οι Αθηναϊκές εφημερίδες βοήθησαν στη διάδοση του.

Να πως το περιγράφει η «ΒΡΑΔΥΝΗ» στίς 17/9/65:

ΘΑΥΜΑ ή ΦΑΝΤΑΣΙΑ;

Περίεργον φαινόμενον στην Εύβοια (17-9-1965)

Η κεφαλή του Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου απετυπώθη εις τον τοίχον μιας οικίας και θρησκευτικόν δέος κατέχει τους κατοίκους, οι όποιοι αδυνατούν να ερμηνεύσουν το παράδοξον αυτό φαινόμενον. Η αγία μορφή ενεφανίσθη για πρώτη φορά πριν πέντε περίπου ημέρες εις την οικίαν του Αναστασίου Παπαφράγκα ετών 54, γεωργού, και η πρώτη που την αντελήφθη ήταν η θυγατέρα του Στέλλα, η οποία ησχολείτο με το άσπρισμα του δωματίου.

«Είδα ένα κεφάλι στον τοίχο, είπε έντρομη καθώς εξήλθε από την οικία της, είχε όμως λεπτά χαρακτηριστικά κι' ένα χαμόγελο στοργικό». Έτρεξαν αμέσως ο πατέρας της κι' ο αδελφός της, έσπευσαν και οι γείτονες, οι οποίοι ανεγνώρισαν την κεφαλήν του Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου.

Σταυροκοπήθηκαν οι χωρικοί, συνεταράχθη η κωμόπολη και ειδοποιήθηκαν αμέσως και ο εφημέριος Παπα-Δημήτρης και ο Αστυνομικός Σταθμάρχης, οι όποιοι ανέφεραν τούτο, ο μεν ιερεύς εις τον Μητροπολίτην Χαλκίδος κ.κ. Γρηγόριο, ο δε Σταθμάρχης εις τον Διοικητήν Χωροφυλακής Αντισυνταγματάρχην Παναγιωτόπουλον. Μετέβησαν αμέσως εις την κωμόπολιν ο πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως και ο διοικητής της Χωροφυλακής, οι οποίοι, ως εδήλωσαν, είδαν την κεφαλήν του Αγίου Ιωάννου εις τον τοίχον, χωρίς όμως να εκφέρουν καμμίαν γνώμην.

Εν τω μεταξύ το δωμάτιον αυτό του χωρικού έχει μεταβληθεί εις τόπον προσκυνήματος, όπου συρρέουν οι κάτοικοι από τα γύρω χωριά. Πολλοί δε αφήνουν και χρήματα τα οποία μερίμνη επιτροπής που εσχηματίσθη υπό την προεδρίαν του ιερέως, κατατίθενται εις την εκκλησίαν του χωρίου.

Εγνώσθη ότι ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ.κ. Γρηγόριος θα επισκεφθή την οικίαν, δια να διαπιστώση και ο ίδιος το φαινόμενον, εδήλωσε δε σχετικώς ότι:

«Τέτοια φαινόμενα υπάρχουν. Τίποτε δεν μπορούμε να διαψεύσουμε. Όλα είναι δυνατά και ο κόσμος πιστεύει. Από ιδικής μου πλευράς εφρόντισα να αποφευχθή η εκμετάλλευσις. Το μόνο που θα επιτρέψω είναι να κτισθή εκεί ένα μικρό εκκλησάκι».

Σε ανάμνηση του θαύματος, στις 4 Σεπτεμβρίου 1966 μ.Χ. θεμελιώθηκε, σε οικόπεδο το οποίο ευρίσκεται παραπλεύρως της οικίας, Ιερός Ναός προς τιμήν του Οσίου Ιωάννου, ο όποιος εγκαινιάσθηκε από τον Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο Α', την Κυριακή 8 Οκτωβρίου 1978 μ.Χ., και στη συνέχεια έγινε ο ενοριακός Ιερός Ναός της δεύτερης ομώνυμης ενορίας του Βασιλικού Χαλκίδος.

Ο Ιερός Ναός πανηγυρίζει στις 27 Μαΐου, αλλά και την πρώτη Κυριακή εκάστου Σεπτεμβρίου, επέτειο της αγιοφανείας, με συμμετοχή χιλιάδων πιστών.

• Ο Μητροπολίτης Χαλκίδος Χρυσόστομος Α', με την υπ' αριθμ. πρωτ. 1609/17-11-1978 εγκύκλιο του προς τους αιδεσιμωτάτους Εφημερίους και τους ευσεβείς Χριστιανούς της Ιεράς Μητροπόλεως κοινοποιεί δύο ακόμη θαύματα του Οσίου.

1) «…Τον περασμένο χειμώνα ένα ελληνικό πλοίο στην Βόρειο θάλασσα φορτωμένο πηγαίνει για λιμάνι των Κάτω Χωρών. Στη μέση του πελάγους πέφτουν σε φοβερό κυκλώνα. Το ραντάρ δεν λειτουργεί. Το πλοίο από στιγμή σε στιγμή καταποντίζεται. Ο κυβερνήτης έμπειρος ναυτικός βλέπει, ότι πράγματι δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας. Κάποιος του είχε πει ότι υπάρχει ένας ολόσωμος Άγιος, Όσιος Ιωάννης Ρώσσος είναι το όνομά του, που ό,τι του ζητήσεις με πίστη σου το κάνει. Το θυμήθηκε αυτό ο κυβερνήτης και μέσα στη λαίλαπα της καταστροφής προσεύχεται στον άγνωστο του Άγιο Ιωάννη και του λέγει: «Μεγάλε Άγιε του Θεού, που δεν σε έχω γνωρίσει, προσεύχομαι απόψε σ' εσένα, όχι για να σώσεις τον εαυτό μου που είμαι πλοίαρχος, όχι για το πλοίο που στοιχίζει εκατομμύρια, αλλά προσεύχομαι γι' αυτούς τους πονεμένους ναυτικούς πού ξενιτεύτηκαν, για να ζήσουν τις φτωχές τους οικογένειες και αυτή τη στιγμή πνίγονται. Έλα Άγιε του Θεού και κράτησε αυτό το πλοίο για να μη χαθεί στα έγκατα του πελάγους».

Αρχίζει να ξημερώνει. Το πλοίο με το πρώτο φως της ημέρας βρίσκεται μέσα στο λιμάνι που ήθελε να πάει, πλευρισμένο στην προκυμαία σαν κάποιος έμπειρος πλοηγός να το είχε οδηγήσει με επιδεξιότητα εκεί. Ο πλοίαρχος που είδε ότι και με τις καλύτερες συνθήκες δεν θα μπορούσε να φτάσει το πλοίο εκεί καταλαμβάνεται από δέος. Τηλεφωνεί στην πλοιοκτήτρια εταιρία στον Πειραιά, ότι αδυνατεί να παραμείνει στην εργασία του. Αλλοιωμένος από την θεία εμπειρία, με αεροπλάνο φθάνει στην Ελλάδα και ταπεινός προσκυνητής γονατίζει μπροστά στο πανσεβάσμιο σκεύος του Αγίου Πνεύματος, το Ιερό Λείψανο του Οσίου. Ζει την αλήθεια του Θεού που δεν υπάρχουν λόγια να μας την εκφράσει. Ανοίγει την καρδιά του και προσφέρει στον Όσιο Ιωάννη υλικά δώρα αξίας δύο εκατοντάδων χιλιάδων, ένα αρτοφόριο, ένα Άγιο Ποτήριο, ένα Ιερό Ευαγγέλιο, ένα Σταυρό ευλογίας και ένα θυμιατό, για να είναι μάρτυρες αυτής της Θείας μετοχής που έζησε».

2) «Στις 14-10-1978 η νεαρή κυρία Φρειδερίκη Γεωργίου, κάτοικος Αγίας Βαρβάρας Αιγάλεω, οδός Ρόδου 24, που βρίσκεται δύο χρόνια με παραλυσία και με φοβερούς πόνους στο κεφάλι και με την απελπιστική διάγνωση των καθηγητών, ότι η αρρώστεια της είναι αγιάτρευτη, αφού έμαθε ότι ο Όσιος εθεράπευσε και την επί μία 15ετία συγκύπτουσα από την Κύπρο, παρεκάλεσε θερμά τον Όσιο Ιωάννη και το Σάββατο αυτό (14-10-1978) στις 5 το πρωί μία ανεπανάληπτη αγιοφάνεια σφραγίζει την ζωή της. Βρίσκεται μπροστά της σαν σε όραμα η μορφή του Οσίου Ιωάννου, που ανοίγοντας τα Άγιά του χέρια της λέγει: «Έλα να σε κάμω καλά». Οι φοβεροί πόνοι από το κεφάλι της εξαφανίστηκαν. Η παραλυσία έφυγε από το σώμα της. Με κλάματα και γεμάτη χαρά σηκώνεται, αγκαλιάζει τους γονείς της, φωνάζουν τους συγγενείς και μετά από τρεις ώρες έφτασαν όλοι ταπεινοί προσκυνηταί, εδώ στον Όσιο Ιωάννη. «Τοις Αγίοις τοις εν τη γη Αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος".

Και ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης τελειώνει προτρεπτικά τη γνωστοποίηση των θαυμασίων της πίστεως: «Θαυμάστε το μεγαλείο της πίστεώς μας αδελφοί. Γι'αυτό στρέψατε και σεις τις προσευχές σας και τις ελπίδες σας στην Ιερή του Λάρνακα που περιέχει το Ιερό του Λείψανο, το οποίο η Χάρις του Θεού διατηρεί ακέραιο και αφήστε την ψυχή, την καρδιά και το σώμα σας στην ιδιαίτερη και ευλογημένη φροντίδα του Θεού και του Αγίου Του.

Και τότε και μόνον τότε θα νοιώσετε και σεις πως ο Θεός εργάζεται τη σωτηρία μας δια των Αγίων Του, με αγάπη και συμπόνοια όπως και στα παραπάνω αληθινά, αναντίρρητα και συνταρακτικά γεγονότα.

Και τότε θα δώσετε και σεις μαζί με κείνους δόξα στον Τριαδικό Θεό μας, του οποίου η Χάρη και το έλεος εύχομαι να είναι πάντοτε μαζί σας».

• Σε νέο θαύμα του Αγίου αναφέρεται ο πατήρ Π. Δημητράκος, με επιστολή του της 24ης Ιουνίου 2008 μ.Χ., προς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο: «Σεβασμιώτατε Πάτερ & Δέσποτα, Ως παλαιός ριζαρείτης νυν δε ιερεύς και ακαδημαϊκός εις την Δυτικήν Αυστραλίαν απευθύνομαι εις Υμάς, καθότι είσθε ο μόνος εις του οποίου την πνευματικήν δικαιοδοσίαν ανήκει το προσκύνημα του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου εν Προκοπίω Ευβοίας. Επιθυμώ να σας εξηγήσω εν συντομία τα κάτωθι: Η πρεσβυτέρα μου Σουζάνα Δημητράκου, ως υπεύθυνος εκπαιδευτικός εν Δυτική Αυστραλία και διευθύνουσα το πρόγραμμα ανταλλαγής ιεροσπουδαστών, υποψηφίων διά τον ιερόν κλήρον, μεταξύ του καθολικού κολλεγίου του Αγίου Καρόλου Δ.Α. και της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής, ευχαίς και προτροπαίς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών με τας ευλογίας του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, ευρέθη την 17ην Ιανουαρίου του 2007 με τους καθολικούς φοιτητάς διά προσκύνημα στο Προκόπιον Ευβοίας εις τον Άγιον Ιωάννην τον Ρώσον. Δύο ημέρας προηγουμένως είχεν καταθρυψαλιάσει τούς μεταταρσίους του δεξιού ποδός χωρίς να το γνωρίζη και προσήλθε εις την Θείαν Λειτουργίαν με φρικτούς πόνους θεωρούσα τους πόνους μυϊκούς, καθότι εν μικρό ατύχημα είχε προηγηθή δύο ημέρας προηγουμένως. Επεριπάτει επί 15 ολοκλήρους ημέρας εώς της 29ης Ιανουαρίου με σπασμένο πόδι, όπου ότε επανήλθεν εις Πέρθην Δυτικής Αυστραλίας εισήχθη αμέσως εις το νοσοκομείον όπου και εχρειάσθη 11 μήνες μετά την εγχείρησιν να θεραπευθή. Ουδείς ανελάμβανε την χειρουργικήν επέμβασιν εκ των καλυτέρων επιστημόνων, ίνα μη μειωθώσι ως ακαδημαϊκοί συνάδελφοι διά την αποτυχίαν την εις την σύζυγόν μου, την οποίαν και ανέμενον ως τετελεσμένην, (διά άκρωτηριασμόν).

Όμως ο γλυκύτατος Ιησούς επέτρεψεν πάντα ταύτα προς πνευματικήν ενδυνάμωσιν ημών. Η πίστις στην αγάπη του Κυρίου δι' ημάς τους αχρείους και αμαρτωλούς, αι συνεχείς ικεσίαι προς τον Αγιόν μας και αι προσευχαί μας οδήγησαν εις την πολύμηνον αλλά τελείαν αποκατάστασιν του σχεδόν κατεστραμένου ποδιου, αφού εξήγαγον μετά από 11 μήνας όλα τα μέταλα, τα οποία είχαν τοποθετηθή αναμένοντας τον τελικόν ακρωτηριασμόν λόγω διαβήτου Β' και απορρίψεως εκ του οργανισμού ξένου σώματος.

Η κατάσταση της πρεσβυτέρας ήτο οδυνηρά, χειροτέρα της πρώην υπουργού κας Γιανάκου, η οποία υπέφερε από τα ίδια προβλήματα υγείας. Μετά από αυτήν την ευλογημένην έκβασιν των πραγμάτων και διά πρεσβειών του Αγίου Ιωάννου σας αποστέλλω, διά χειρών του διευθύνοντος το πρόγραμμα ανταλλαγής ιεροσπουδαστών της Ριζαρείου Σχολής κ.κ. Παναγιώτου Τσακίρη εκλεκτού φίλου, ευλαβέστατου Χριστιανού και ευλογημένου οικογενειάρχου και αδελφικού φίλου του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, Πολύτιμον Σταυρόν κληρονομήσας από τον πνευματικόν μου πατέρα Μητροπολίτην Κορινθίας κυρόν Παντελεήμονα Καρανικόλα. Ο Βαρύτιμος από καθαρό ασήμι και χρυσόν επιστήθιος Σταυρός άνηκε εις τον επί Γερμανικής κατοχής Μητροπολίτην Ενόπλων Δυνάμεων της Ελλάδος κυρόν Παντελεήμονα Φωστίνη, Μητροπολίτην Χίου και πνευματικόν πατέρα του Γέροντός μου.

Σεβασμιώτατε Γέροντα,

Σας παρακαλώ εγώ ο ανάξιος, αυτόν τον πολύτιμον και Τίμιον του Κυρίου Σταυρόν, ο οποίος και ιστορικήν αξίαν έχει, όπως τοποθετηθή διά πάντα και λαμπρύνει το Ιερόν Λείψανο του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, ως ελαχίστη προσφορά της παθούσης οικογενείας μας, δια τας συνεχείς δεήσεις του Αγίου προς τον Κύριόν μας τον εν ουρανοίς ο Οποίος απέδειξεν το ακατόρθωτον των επιστημόνων ως κατορθωτόν διά τον Θεόν, ώστε οι θεράποντες ιατροί να απορούν εώς της σήμερον. Αι ακτινογραφίαι μαρτυρούν του θαύματος το αληθές. Ο κύριος Παναγιώτης Τσακίρης θα είναι εις την διάθεσίν σας την ώραν που θα θελήσετε μέχρι το τέλος της εβδομάδος διά να σας επιδώσει, το Τάμα της οικογενείας μας διά τον Άγιον, εις τας χείρας σας. Αρκεί να ειδοποιηθή μέσω του γραφείου σας ενώ ευρίσκεσθε εν Αθήναις όπου και κατοικεί…».

Στη Ρωσική Εκκλησία

Σύμφωνα με επίσημες πληροφορίες του Ρωσικού Πατριαρχείου, ο Όσιος Ιωάννης κατετάγη στο αγιολόγιο της Ρωσικής Εκκλησίας, με απόφαση της Ιεράς Συνόδου, τον Ιούλιο του 1962 μ.Χ. και ορίστηκε ως ημέρα εορτής του η 27 Μαΐου.

Παρατίθεται (στο πρωτότυπο και σε μετάφραση στα ελληνικά) το σχετικό έγγραφο, το οποίο αποτελεί απάντηση στην από 29-6-1999 επιστολή μου, με την οποία ζητήθηκαν τα σχετικά στοιχεία.

Πατριαρχείο Μόσχας

Ιερά Σύνοδος της Ορθόδοξης Ρωσικής Εκκλησίας Τμήμα εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων

Προς τον Πανοσιολογιώτατον Αρχιμανδρίτην Χρυσόστομον Μητροπόλεως Χαλκίδος

Ως απάντηση στο αίτημα σας που αφορά τις υπάρχουσες στη διάθεσή μας πληροφορίες σχετικά με την τιμή του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου, σάς παραθέτουμε το παρακάτω κείμενο αποφάσεως της Ιεράς Συνόδου της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας (πρακτικό Συνεδριάσεως Ιεράς Συνόδου Νο 18 / 19-7-1962):

«Στη Συνεδρίαση της Ιεράς Συνόδου με επικεφαλής τον ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ – (αφού) ΑΚΟΥΣΑΝ:

Την Έκθεση του Αρχιεπισκόπου Γιαροσλάβ και Ροστώφ Νικοδήμου, υπευθύνου του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων για την κανονική Αναγνώριση από τη Ρωσική Ορθόδοξο Εκκλησία των πρεσβειών του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου, το σώμα του οποίου τεθησαύρισται στο Νέο Προκόπιο (Αχμέτ Αγά) της Νήσου Ευβοίας στην Ελλάδα.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ:

Επειδή ο συμπατριώτης μας "Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος έχει αναγνωρισθεί κανονικά ως "Άγιος από την Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως και της Ελλάδος, γι'αυτό (αποφασίσαμε) να προσθέσουμε το όνομά Του στη χορεία των Ρώσων Αγίων και να ορίσουμε την Εορτή Του στις 27 Μαΐου (ανάλογα με την ημέρα Εορτής Του στην Εκκλησία της Ελλάδος) και την ημέρα μνήμης Του να ψάλλεται η Ακολουθία Του με Πολυέλαιο.

Εξουσιοδοτείται ο Αρχιεπίσκοπος Νικόδημος να επιμεληθεί τη μετάφραση από την Ελληνική γλώσσα της Ακολουθίας του οσίου Ιωάννου και να ετοιμάσει ένα τροπάριο και κανόνα του Οσίου, για την εισαγωγή τους στην Ακολουθία όλων των Ρώσων Αγίων, για την οποία (εισαγωγή) ή Ιερά Σύνοδος θα πάρει και ανάλογη απόφαση».

Με την ευχή για πρόοδο των εργασιών σας,

Αρχιμανδρίτης Ελισσαίος

Γραμματεύς Τμήματος

Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας

Λειτουργικά κείμενα

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ’. Ταχύ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σε πρὸς οὐρανίους μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώβητον τὸ σκῆνός σου ὅσιε. Σὺ γὰρ ἐν τῇ Ἀσία ὡς αἰχμάλωτος ἤχθης, ἔνθα καὶ ὠκειώθης τῷ Χριστῷ Ἰωάννη. Αὐτὸν οὖν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, ἡ ἁγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχάς, τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσα, ὦ Ἰωάννη τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ὁ Οἶκος

Πῶς ἐπαινέσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὁ τάλας, Ὅσιε Πάτερ ; τῶν δακρύων δέ, πῶς τὸ πέλαγος ἐξερεύξομαι; Σὺ γὰρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων, τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες χορείαν, τὰ πάθη ἐγκρατείᾳ νεκρώσας σοφὲ, καὶ σάρκα δουλαγωγήσας παθυπέταξας τῷ πνεύματι, καὶ τὸν τοῦ σκότους προτάτην κατῄσχυνας. Διὸ καὶ νῦν, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου παριστάμενος, ὦ Ἰωάννη· πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος α'.

Εὖφραίνου ἐν Κυρίῳ, πόλις ἡ Προκοπέων, ἀγάλλου παὶ χόρευε, πίστει λαμπροφοροῦσα, Ἰωάννην τὸν τῆς Ρωσσίας γόνον, κόλποις σου κατέχουσα, ὡς θησαυρὸν ἀπόλαυε τῶν Θαυμάτων αὐτοῦ τὰς ἰάσεις καθορῶσα, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι βόησον· Φιλάνθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος β'.

Ἡ τῶν τιμίων σου λειψάνων θεία λάρναξ ἰάματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς, χαριτώνυμε Ὅσιε, Πάτερ· καὶ ἡ ἁγία σου ψυχῆ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἀξίως ἐπαγάλλεται· ἔχων οὖν πρὸς Κύριον σοφὲ τὴν παρρησίαν, καὶ σὺν τοῖς Ὁσίοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, ἱκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος γ'.

Ἅπας τῶν συναθροισθέντων δῆμος ἱερός, ἐπὶ τῇ τοῦ Ὁσίου μνήμῃ τῇ φαιδρᾷ ὁμοφώνως συγχάρητε κράζοντες· Χαίροις, τὸ τῆς Ρωσσίας κάλλιστον θρέμμα, καὶ τῶν πιστῶν ἁπάντων τὸ σεμνολόγημα· Χαίροις, ὁ δυσήνιον σάρκα, καθυποτάξας τῷ πνεύματι, καὶ τὰς ὁρμὰς ἀμβλύνας τῶν παθῶν, τῇ ροῇ τῶν δακρύων σου, ὦ Ἰωάννη· Χαίροις, τὸ ἡμέρον καύχημα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν τὸ ἀγαλλίαμα.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος δ'.

Φερωνύμως ἡ κλῆσίς σου γέγονε χαριτώνυμος, Ὅσιε Πάτερ· ὡς γὰρ ὁ θεῖος Βαπτιστής, μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἐχαριτώθη, καὶ παρὰ Χριστοῦ σαφῶς ἐμαρτυρήθη, οὕτω καὶ σὺ ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ καὶ μιμητής, μεταξὺ τοῦ ματαιόφρονος λαοῦ, χάριν οὐρανόθεν εἴληφας, τῇ θεαρέστῳ πολιτείᾳ σου, ὦ Ἰωάννη· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν ἁγίαν σου σοφὲ πανήγυριν.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Η κοίμηση του Οσίου Ιωάννη του Ρώσου

Η κοίμηση του Οσίου Ιωάννη του Ρώσου

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος - Η Ίασις του καρκινοπαθούς Ιατρού

Η Λάρνακα του Οσίου Ιωάννη του Ρώσσου

Η Λάρνακα του Οσίου Ιωάννη του Ρώσσου

Η Λάρνακα του Οσίου Ιωάννη του Ρώσσου

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος - Η Μαρτυρική Έξοδο του Ελληνισμού της Καππαδοκίας

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος - Η Υποδοχή του Ιερού Σκηνώματος του Οσίου Ιωάννη και των Προσφύγων στη Χαλκίδα

Νέο Προκόπιο Ευβοίας, Λιτανεία του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου - 27/05/1940 μ.Χ. (Φωτ. Χρήστου Γιακομίδη)

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος τελεί την πανήγυρη του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου στο Προκόπιο Καππαδοκίας το 2001 μ.Χ.

Το μπαστούνι της Μαρίας Σιάκα

Το πρωτότυπο έγγραφο του Πατριαρχείου Μόσχας σχετικά με την αγιοκατάταξη του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ακούστε το απολυτίκιο!

Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓ.ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ (με γράμματα)

Ακούστε το απολυτίκιο!

Τα θαυματα του Αγίου Ιωάννη Ρωσσου - συγκλονιστικες μαρτυρίες

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος με τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη (Λόγος Γέροντα Γαβριήλ)

Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος - Προκόπι Καππαδοκίας

Άγιος Ιωάννης Ρώσσος Εύβοια (Agios Ioannis Rosos Prokopi Evia) & Drone 2016

Ιερό προσκύνημα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου - Αρχιερατικός Εσπερινός 26-5-2020

Ιερό προσκύνημα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου - Ιερά Αγρυπνια 26-5-2020

Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου - Αρχιερατική Θ. Λειτουργία 27-5-2020

Σχετικά κείμενα

1. Βίος και ασματική ακολουθία Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου του Νέου Ομολογητού

Σχετικές συνδέσεις

1. Σύναξη πάντων των Ευβοέων Αγίων
2. Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Παραπομπές

1. Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος
2. ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ
3. ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET
4. Ανέμη - Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Νεοελληνικών Σπουδών
5. Ιερόν Προσκύνημα Όσιος Ιωάννης ο Ρώσσος